

РЕШЕНИЕ

№ 2199

гр. София, 03.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 18.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **141** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 84, ал. 3, вр. чл. 75 от Закона за убежището и бежанците.

С жалба, вх. № 45883/20.12.2023 г. А. С. Л. – гражданин на Руската федерация е оспорил издаденото от председателя на Държавна агенция за бежанците, при Министерски съвет РЕШЕНИЕ № 20381/08.12.2023 г., с което е отказано предоставяне на международна закрила - статут на бежанец и хуманитарен статут.

В съдебното заседание жалбоподателят се явява и заедно с упълномощен

Адвокат А.: поддържа жалбата и искането за отмяна на решението, като цяло; ангажира писмени доказателства (л.л. 212-269 от делото) и показания на свидетел – М. Юрьевич К., идентифициран като романтичен партньор от десет години; представена е писмена защита. В жалбата и в писмената защита са изложени доводи за материална и процесуална незаконосъобразност на оспорваното решение, с твърдения, че: жалбоподателят „може да бъде и е обект на преследване в страната на произход“; ответникът не е изяснил напълно фактите и не е съобразил „в съвкупност настоящата военна обстановка, множеството репресирани опозиционери в РФ от страна на държавния апарат, сексуалната ориентация; оспореното решение „е в нарушение на чл. 8 и чл. 9 ЗУБ“.

Ответникът –председател на Държавна агенция за бежанците, посредством юрисконсулт оспорва жалбата, със становище за правилност и законосъобразност на оспореното решение. Представя актуална справка от 23.01.2024 г. за положението в

Руската федерация.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди писмените доказателства, съдържанието на оспорваното решение и доводите на страните, приема следното.

Жалбата е процесуално допустима за разглеждане по същество, но е неоснователна.

Жалбоподателят А. С. Л. - гражданин на Руската федерация е [дата на раждане] в К., народност - руснак, семейно положение - неженен, религиозна принадлежност – християнин, католик. Личните му данни са установени от представения паспорт.

Процесната молба за предоставяне на закрила е подадена на 17.07.2023 г. Като причини да напусне Русия е посочил проблеми с властите и с различната си сексуална ориентация. Проведено е на 27.07.2023 г. интервю (протокол на л. 35 от делото), по време на което е заявил следното: на 24.09.2022 г. напуснал Русия с автобус за К., откъдето със самолет пристигнал в А. – Република Турция, няколко часа след което отлетял за Б. – Румъния, където подал молба за закрила, но му било отказано, поради налична в паспорта българска виза; на 06.03.2022 г., след призив в Т. - канала на А. Навалин бил публикуван призив за протести против управлението на руския президент, като след ч8 часа молителят взел участие в протеста, който не бил разрешен; мотивите му (неговите и на приятеля му – св. М. К.) били да защитят правата на ЛГБТИ - обществото в Русия (ЛГБТИ е акроним от първите букви на думите, означаващ всички лесбийки, гей, бисексуални, трансджендър и интерсексуални хора – справка – Уикипедия); по време на протеста той и неговият партньор носели надиси „свобода за ЛГБТ“ и шалчета; митингът продължил 10 минути, след което били свалени на земята и бити от милицията „основно по главата“, а после отведени в управлението с белезници; там ги питали, дали са гейове, на което отговорил, че са такива и живеят заедно; на въпросите за причините да протестират отговорил, че е против режима на П. и срещу тоталитаризма; казали му, че ако не си измени отношението към П. и държавността трябва да напусне страната; заплашили го и с физическа разправа, както и със следствено дело, каквото по-късно образували срещу него; за наличие на следствено дело съди от това, че на 10.10.2022 г. (по думи на майка му) милиционери са иззели от дома му твърдия диск от компютъра му и шал с цветовете на ЛГБТИ, като заявили, че е обявен за федерално издирване и срещу него е образувано дело; няма доказателства за образувано срещу него наказателно дело; на 18.04.2022 г. той и партньорът му се явили в съдебно заседание, където им била наложена глоба от 100 000 рубли за участието в протеста; не се явили на разпит, на 26.09.2022 г., защото се страхували от арест и на 24.09.2022 г. напуснали Русия; в Русия не е бил арестуван преди твърдения случай за участие в протест на 06.03.2022 г. и не е бил член на политическа партия; страхува се да се завърне, поради страх от: наказание „лишаване от свобода“; настаняване принудително на психиатрично лечение; агресивността и ненавистта към ЛГБТИ се засилила през 2024 г., в сравнение с 2023 г.

С молбата за закрила молителят е представил: снимки, копие на писмо от асоциация MozaiQ, фотокопие на медицински документ, издаден от Държавно медицинско учреждение „Областна клинична болница № 3; копие на публично изявление от „А. интернешънъл, от 19.11.2021 г.; копие на резюме от „А. интернешънъл“, копие на „призовка за разпит, от 09.03.2022 г. (л.л. 57-200). С молба от 12.03.2024 г. (л. 212) жалбоподателят е представил по делото заверени на български език преводи на документите, вкл.: фото-копие на медицинска епикриза от болница в [населено място] (л. 217), с нотариална заверка от помощник на нотариус, рег. № 267 - С.; протокол за

административно задържане (л. 220) с нотариална заверка от помощник на нотариус, рег. № 267 – С.; призовка за явяване в управление на МВР, [населено място], с нотариална заверка от помощник на нотариус, рег. № 267 – С., и др. Оригинали на тези документи не се представят.

С оспорваното решение председателят на ДАБ е обсъдил описаните по – горе твърдения на чужденеца, като приел, че молбата за закрила е неоснователна, тъй като молителят не обосновава необходимостта от предоставяне на международна закрила и не посочва причини за основателни опасения от преследване в държавата си на произход. Дискредитирана е доказателствената стойност на твърденията, съставляващи т. нар. „бежанска история“, както и представените фотокопия на документи, като не са приети за основателни твърденията за опасения от преследване. Отбелязани са несъответствия между бежанската история и представените документи, а именно: молителят твърди да е участвал в протест на 06.03.2022 г., когато е бил задържан и малко след като е освободен е потърсил медицинска помощ, но според фотокопието на медицинския документи е постъпил в болничното заведение на 07.03.2022 г.; като причина да не представи оригинали на документите молителят е обяснил с това, че на него и на приятеля му (св. К.) оригинали не са били предоставяни, но в проведеното интервю М. К. заявил да са притежавали оригинали, които в бързината не успели да вземат от дома си. За нелогично, от гледна точка твърденията за опасност от преследване ответникът е приел факта, че молителят, заедно с М. К., притежавайки туристически визи за влизане в РБ първо избрали да отидат в Румъния, за да изчакат резултата от подадена там молба за закрила, от К..

Анализирайки останалите твърдения, съпоставени с информацията, съдържаща се в представените фотокопия на документи (приети за недостоверни) председателят на ДАБ е мотивирал и следните изводи: А. Л. не е бил задържан, поради различната си сексуална ориентация, а за участие в неразрешен протест; спрямо него не е осъществявано преследване в Русия, поради сексуалната ориентация – твърди да е гей двойка със своя приятел от около 10 г., но не сочи през този период да е бил задържан, да му е оказвано психическо и физическо насилие, поради поради този факт, да е бил дискриминиран по полов признак; кандидатът за закрила не доказва: да се е явявал на дело, на 18.04.2022 г., когато да е осъден на глоба от 100 000 рубли; да е призоваван по телефона за явяване на разпит, на 26.09.2022 г.; за образувано спрямо него дело по чл. 280 от Наказателния кодекс на Русия; в случай, че е представлявал интерес за правоохранителните органи, едва ли би напуснал страната безпрепятствено; не е бил лишен от правото да работи и да завърши образованието си, както и да посещава медицински заведения. Представеното писмо от асоциацията „MozaiQ“ също не е кредитирано в полза на твърдения за осъществено спрямо молителя неправомерно въздействие, заради сексуалната му ориентация. В писмото са описани общоизвестни факти за ситуацията в Русия, без да се сочат конкретни данни за личностно преследване на кандидата, а авторството на писмото е поставено под съмнение. За останалите, представени от кандидата документи от различни организации, както и за информация от Интернет – сайтове ответникът също е приел, че не съдържа конкретни данни, които да бъдат отнесени към процесната бежанска история и да сочат, че в страната на произход кандидатът за закрила е бил (е изложен) на риск от преследване, поради заявената сексуална ориентация. В заключение е приел, че „липсата на доказани конкретни данни, потвърждаващи твърденията на търсещия закрила обуславят извода, че опасенията му от преследване са неоснователни и

конкретно за него не съществува опасност да бъде задържан и репресиран, в случай че се завърне в страната си на произход; няма основания да се приеме, че от страна на официалните власти в Русия се предприемат безогледно масови репресии срещу гражданите, изразяващи своята сексуална ориентация“. Ответникът е анализирал и информацията, съдържаща се в официалните справки, относно актуалната обстановка в Руската федерация, като е приел (отчел), че: авторитарният президент на Русия доминира политическата система, заедно с мощни съюзници в службите за сигурност и бизнес сектора; конституционните поправки от 2020 г. формализират властта на президента над законодателната власт и позволяват на П. да запази президентския си пост до 2036 г., демонстрирайки способност да манипулира системата; през 2021 г. парламентът приел поредица от законопроекта, предназначени да увеличат политическата централизация, за сметка на регионалната автономия.

В контекста на описаната бежанска история и мотивите тя да не бъде приета, в процесното Решение № 20381/08.12.2023 г. ответникът е изложил и мотиви за липсата на основания да бъде предоставен хуманитарен статут.

Настоящият състав на Административен съд София – град, като споделя крайните изводи за липса на основания да бъде предоставена международна закрила приема, че оспорваното Решение № 20381/08.12.2023 г. на председателя на ДАБ е правилно.

Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване, поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея – чл. 8, ал. 1 ЗУБ. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание, по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Като недоказани Съдът преценява твърденията за: участие в протести; заплахи от наличие на образувано наказателно производство; изяви прояви на неподчинение и несъгласие с водената от официалната власт в РФ политика; опасения, че може да бъде обект на репресии, поради такова поведение и поради принадлежност към ЛГБТИ - общество. Начинът на оценяване фактите и предоставените от търсещия закрила доказателства е регламентиран в § 3 на чл. 4 от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, от 29.04.2004 г., „относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила“. Нормите на § 1 и § 2, чл. 4 пък, определят начините за оценяване на фактите и обстоятелствата, изложени в молбите за международна закрила. Дадена е възможност на Държавата да прецени, че задължение на молителя е да обоснове своята молба, а компетентният орган следва да оцени, в сътрудничество с молителя елементите, свързани с молбата му: информацията на молителя и всички документи, с които разполага за своята възраст, минало, включително и на свързаните с него роднини, за своята самоличност, за своето или своите гражданство/а, за страната или страните, както и за мястото или местата на предишно пребиваване, за маршрут на пътуване, документи за самоличност и за пътуване, както и причините за молбата за международна закрила. Според правилото на § 5, чл. 4, „когато държавите-членки прилагат принципа, съгласно който молителят трябва да обоснове своята молба, и когато определени

аспекти на неговите декларации не се подкрепят от документни или други доказателства, тези аспекти не изискват потвърждение, когато са изпълнени следните условия: а) молителят реално е положил усилия да обоснове своята молба; б) всички относими елементи, с които молителят разполага са били представени и е било дадено задоволително обяснение за липсата на останалите доказателствени елементи; в) декларациите на молителя са преценени за свързани и достоверни и те не противоречат на известните и относими към неговия случай общи и конкретни информации; г) молителят е представил молбата си за международна закрила във възможно най-ранния момент, освен ако молителят може да посочи определени причини за това, че не го е направил, и д) общата достоверност на твърденията на молителя е могла да бъде установена“. Настоящият съдебен състав, в контекста на мотивите за оценяване доказателствената стойност на изложените от молителя твърдения приема за случая, че не са изпълнени в кумулативна съвкупност условията, по смисъла на чл. 4, § 5, б.б. „в“ и „д“. Макар жалбоподателят да е положил усилия за обосноваване молбата за закрила, твърденията му са абстрактни, неконкретизирани и в много отношения нелогични. Фотокопията на документите, макар и заверени в РБ от помощник – нотариус (недобре обмислено и рисково действие, предвид липсата на оригинали) не установяват и не доказват по несъмнен начин бежанската история. Тези твърдения правилно са преценени като недостоверни (недоказани), въпреки че съответстват на „известните и относими към неговия случай общи и конкретни информации“ за политическата обстановка в Русия. Ноторно известните факти за авторитаризма на президента на РФ и за протестите там, вкл. срещу войната в У. са удобен повод за излагане твърдения за „преследване, основано на принадлежност към определена социална група (ЛГБТИ), по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ, респ. за съпричастност към опозиционни групи. Такива твърдения обаче подлежат на доказване. В информацията, съдържаща се в официалните справки за Руската федерация има и твърдения за нарушаване/засягане на основни човешки права (статия от „Х. Р. У.“ през март 2022 г., че „протестиращите и журналистите, отразяващи протестите са изправени пред риск от хайки, произволно задържане и съмнителни криминални обвинения“), вкл. такива на ЛГБТИ – лица. Чл. 9, § 1 от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, от 29 април, 2004 г., на който се позовава и ответникът в процесното решение регламентира, че „актовете, считани за преследване, по смисъла на член 1А от Женевската конвенция: а) трябва да бъдат достатъчно сериозни по своето естество или по повтаряемия си характер, за да представляват тежко нарушение на основните права на човека, и по-конкретно на правата, упражняването на които не е възможно да бъде ограничено по какъвто и да било начин по силата на член 15, параграф 2 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, или б) трябва да представляват съвкупност от различни мерки, включително и нарушения на правата на човека, която да бъде достатъчно тежка, за да засегне индивида по начин, сравним с посоченото в буква а)“. Липсата на доказани конкретни данни, потвърждаващи твърденията на търсещия закрила обуславят извод, че опасенията му от преследване са неоснователни и конкретно за него не съществува опасност да бъде задържан и репресиран, в случай че се завърне в страната си на произход. Няма основания да бъде прието, че от страна официалните власти в РФ се предприемат безогледно масови репресии срещу гражданите, изразяващи по един или друг начин недоволство от политиката на президента.

Текстът на чл. 9, ал. 1 ЗУБ е идентичен с този на чл. 15 от Директива

2004/83/ЕО, „относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила”. Чл. 15 (букви „а”, „б”, „в”) определя, кои посегателства следва да се считат за тежки. Хуманитарен статут (чл. 9, ал. 1 ЗУБ) може да бъде предоставен на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Изложените по – горе мотиви са релевантни и по отношение извода на ответника за липса на основания, на Л. – А. С. да бъде предоставен хуманитарен статут. Съдът приема, че председателят на ДАБ обосновава е преценил да отхвърли молбата за закрила, вх. № ОК-13-826/17.07.2023 г., тъй като по отношение на чужденеца не може да бъде прието, че: съществува реална опасност от тежки посегателства, като изброените в ал. 1 на чл. 9 ЗУБ. С Решение от 30.01.2014 г. на СЕС, по дело С-285/12 е дадено тълкуване на член 15, б. „в” от Директива 2004/83, вр. член 2, б. „д” от същата, предполагащо по-свободно приложение и позоваване на понятието „въоръжен конфликт“. Ответникът е изложил мотиви в горния смисъл и така е изпълнил задължението си да обсъди всички релевантни за конкретния случай обективни данни, както и твърденията на търсещия закрила. В настоящия случай не е установено, по отношение на молителя да е съществувала реална опасност, която да е била повод за напускането на Руската федерация.

Съдът не намира основания (арг. чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК) да отмени Решение № 20381/08.12.2023 г., тъй като приема, че то: изпълнява изискванията за форма (чл. 59, ал. 1 АПК); изводите му като цяло съответстват на материалноправните норми на чл. 8 и чл. 9 ЗУБ; в административното производство са установени всички, релевантни за случая факти и обстоятелства.

Водим от горното и на основание чл. 172 АПК, чл. 85, ал. 4 ЗУБ, Административен Съд С. – град, 14^{-ти} състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата, вх. № 45883/20.12.2023 г. от А. С. Л. – гражданин на Руската федерация, против издаденото от председателя на Държавна агенция за бежанците, при Министерски съвет РЕШЕНИЕ № 20381/08.12.2023 г., с което е отказано предоставяне на международна закрила - статут на бежанец и хуманитарен статут.

Съдебното решение подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 – дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: